

LIBRIS

We know
books

NICOLE BAART
Departé

Prolog

Danica

Prima dată când am zburat cu el, am crezut că aveam să-mi dau duhul.

Nu știu dacă în acea dimineață a fost un accident, o lovitură norocoasă, o lovitură a sorții sau o pură întâmplare care m-a ademenit în carlingă. În împrejurări normale, n-aș fi atins nici cu vârful degetului mic de la picior micuțul Cessna 180 roșu cu alb pe care Etsell îl folosea ca să le dea lecții de zbor piloților începători. Dar elevul programat nu a mai apărut, iar avionul era alimentat și gata de plecare, așteptând pe pistă decolarea.

Mă ascusesem în hangar cu brațele strânse la piept ca să mă apăr de frigul primăverii venite mai devreme în timp ce Hazel trâncănea fără oprire despre nepotul ei care era în armată. Mai târziu, m-am întrebat dacă a fost ceva aranjat, dacă mă ispitise cu o cană de cafea proaspătă și cu ochii ei căprui ca de cățeluș, ațintiți asupra mea. Dar, la ora aceea, nu eram în stare decât să mă gândesc că părul ei sârmos avea disperată nevoie de un spălat corespunzător și de un coafat.

– Nepotul meu va activa la operațiuni speciale, spuse ea toată un zâmbet.

Am dat din cap aprobator, deși mă îndoiam că lucrurile de genul ăsta erau hotărâte din prima săptămână a unei tabere de instrucție pentru recruți.

– O să fie unul dintre agenții ăia secreți. Navy SEAL¹ sau ceva de genul ăsta. Imaginează-ți: agent special Jansen, spusese Hazel zâmbind superior vizavi de aprobarea mea lipsită de entuziasm, pentru ca mai apoi să-și strecoare privirea pe lângă mine și să-și aplece capul în direcția pistei. Cred că Etsell îți face semn cu mâna.

Etsell îmi făcea mereu semn cu mâna. Sau îmi trimitea bezele, îmi făcea cu ochiul sau mă fixa cu o privire care mă făcea să roșesc. Dar am fost recunoscătoare pentru distragerea atenției și pentru șansa de a diminua puterea înverșunată pe care Hazel o avea asupra mea. Chiar dacă nu-i era rudă, îi era mamă mai mult decât femeia care murise într-un accident de mașină când el avea opt ani. În plus, îi datoram lui Hazel o anume deferență pentru că îl educa-se pe soțul meu cât de bine se pricepuse. Îmi era aproape imposibil să-l las pe Ell la aeroport și să nu-i ofer lui Hazel măcar o clipă din timpul meu, chiar dacă stăteam cu ochii pe ceas. Și totuși, pe când mă întorceam, îmi aduc aminte că am hotărât să-i cumpăr un bon cadou pentru salon. Puteam să-i aranjez eu părul fără să mă rog prea mult de ea. Un gest de fiică, cu toate că nu mă prea simțeam ca fiica ei.

Am ridicat brațul să-mi flutur degetele în direcția lui Etsell ca să-i ofer un semn de adio rapid și de complezență înainte ca el să decoleze de pe pistă. Dar când i-am surprins

¹ Trupe speciale în armata S.U.A., active din ianuarie 1962, supranumite și tridentul de comando al Americii; acronimul SEAL, scris întotdeauna cu majuscule, derivă din capacitatea acestor trupe de a opera pe mare (SE(a), în aer (Air) și pe uscat (Land), indiferent de vitregia condițiilor meteo sau alți factori de pericolozitate (n.tr.)

privirea chipeșului meu soț, acel zeu cu părul blond care continua să-mi taie răsuflarea chiar și după aproape doi ani de când fusesem mireasa lui, mi-am dat seama că gestul lui era departe de cele zilnice.

Etsell îmi făcea semn să vin spre el. De fapt, mă chema printr-un semn dând din amândouă mâinile cu mișcări ritmice ca și cum ar fi fost în stare să mă atragă spre el doar cu puterea gândului.

Clătinam din cap în semn de refuz când Hazel și-a pus mâna ei mică pe spatele meu și mi-a dat un ghiont prietenesc.

– Mergi, mă îndemnă ea. Este timpul.

– Nu, am rostit eu cu palmele reci doar la gândul că m-aș putea urca în carlinga acelui imposibil obiect zburător.

Dacă Dumnezeu ar fi dorit să zburăm, ne-ar fi dat aripi.

– Nu fi egoistă! Ar însemna mult pentru el.

– Nu-mi pasă, am rostit eu, deși chiar în clipa când am făcut-o, am știut că aceea era ziua.

Cum de nu realizasem mai înainte? Ar fi trebuit să simt încă de la trezire o schimbare fundamentală în echilibrul universului meu personal. Un tsunami de mărimea mea, un seism având proporțiile „Danica”. A fost nevoie ca Etsell să dea din mâini în fața mea ca pământul să se încline pe axa lui.

– Lecția mea s-a anulat! mi-a strigat acoperind distanța dintre noi. Haide!

Hazel mă însoți cu mâna încă nemișcată pe spatele meu, în timp ce Etsell mă urmărea venind. Mai exact, radia de bucurie, iar eu îmi dădeam seama după mișcarea buzelor lui că asta era pentru el nici mai mult, nici mai puțin decât o

întâmplare fericită. Un moment atât de surprinzător, atât de perfect, încât abia dacă știa cum să-și stăpânească bucuria.

Cred că l-aș fi putut refuza.

Dar când eram suficient de aproape, Etsell mă trase spre el. Măinile îi lunecară în sus pe brațele mele și, până să-și încurce degetele prin părul meu și să mă sărute direct pe gură, i-am surprins mirosul familiar ca și cum ar fi avut în mâini frânturi de viață. Mirosul de benzină. Petrolul negru, gros, plin de praf și, mai mult decât orice, gustul puternic și înțepător de metal care mă făcu să simt o durere în maxilar până când buzele lui înlătură suferința.

– Zboară cu mine, murmură el.

Cum puteam să spun nu?

În spatele meu, am auzit-o pe Hazel râzând în timp ce se îndepărta.

Etsell se văzu oarecum obligat să mă ridice în carlingă la cât de tare tremuram. Îmi fixă încălceala de curele ale centurii de pe locul meu înconjurându-mă cu brațele de parcă eram un copil. Și chiar mă simțeam ca un copil zgribulit și îngrozit în timp ce îi urmăream degetele îndemânate potrivind clemenele strălucitoare. Afară era rece, dar el își suflecă mânecile tricoului Henley până la cot și soarele făcea să-i strălucească firele de păr deschise la culoare de pe antebraț. *Băiatul meu de aur*, am gândit atingând cu vârfurile degetelor părul galben ca mierea.

El mârâi și își arcui gâtul să-mi prindă degetul cu dinții lui perfecți.

– Mușc, mă tachinase el cândva, cu mulți ani în urmă, când încă eram în faza întâlnirilor.

Dar eu știusem asta chiar de la bun început. Doar să-l privești pe Etsell Green era o experiență chinuitoare, o con-

statare dureroasă a adevărului evident că nu era și nu va fi niciodată împlănit.

Din fericire, mușcăturile lui nu dureau, nu cele adevărate, și, în final, el îmi supse degetul ca pe o acadea și îi sărută vârful.

– O să-ți placă, mă asigură el. Ne vom lua avioane asortate când te vei îndrăgosti de zbor.

Eram prea speriată ca să clatin din cap.

Etsell închise ușa cutiei mele de tablă și se deplasa repede în partea din față a avionului ca să poată urca în carlingă alături de mine. Remarcam nimicuri, detalii precum îmbucăturile mici pe care le prindeam între degete și le înghițeam întregi într-un act de disperare: vesta portocalie al cărei fermoar Etsell îl trăsese cu o mișcare blândă, greutatea căștilor atunci când mi le așezase pe urechi, placa ce despărțea mulțimea ameteitoare de comutatoare, cadrane și indicatoare rotunde care anunțau că în avion fumatul este interzis.

– Suntem gata de decolare, se auzi vocea lui Etsell detașată și propagată sec prin radioul plin de paraziti.

L-am fulgerat rapid cu privirea, dornică de vreun soi de asigurare verbală, plină de speranță că dacă ar vedea expresia din ochii mei, ar anula toată treaba și m-ar lăsa bine înfiptă cu picioarele pe pământ. Dar el atinse un cadran demonstrându-mi ce instrument ne va informa atunci când motorul va fi suficient de încălzit.

– În buzunarul mic de la picioarele tale, sunt pungi de hârtie căptușite cu plastic, mă săcăi el când porni motorul. Să nu-mi terfelești avionul.

În câteva minute, rulam pe pistă luând în mod constant viteză pe măsură ce ne apropiam de capătul unei benzi lungi de gudron. Am strâns ochii cât am putut de tare, dar miș-

care și întunericul mă amețiră. Era o senzație de beție și de rostogolire permanentă cu care m-am luptat până când m-a cuprins spaima că voi vomita înainte chiar de a părăsi pista. În timp ce pământul începu să bubuie sub mine, am deschis ochii la timp ca să văd nasul micuțului avion orientat ușor în sus, înălțându-se spre ceruri.

Nu era tocmai ceea ce bănuisem. Decolarea. Nu ne lansaserăm în aer ca un glonț rătăcit și nici nu plonjaserăm în sus cu genul acela de forță năvălășă pe care mi-o imaginasem ca fiind necesară pentru sfidarea gravitației. Decolarea nu fusese violentă, nici dezgustătoare și nici năvalnică. Dimpotrivă, fusese un fel de ascensiune lentă care mă făcuse să mă gândesc la bulele din smântână, molcome și cleioase, plutind alene de pe vârful unei linguri folosite la amestecat. Roțile avionului se îndepărtară de pământ într-un proces ingenios care îmi lăsă senzația de imponderabilitate și separare. Doar pentru o clipă, între pământ și cer, parcă nici n-aș fi existat.

– N-avem unde merge decât în înaltul cerului, șopti Etsell lângă urechea mea.

Stăteam înghesuți unul lângă celălalt, braț lângă braț, șold lângă șold, picior lângă picior într-o carlingă atât de micuță încât umărul meu atinge ușor ușa pe cealaltă parte. M-am lăsat cu toată greutatea pe lângă soțul meu, cuibărindu-mă în conturul ferm al trupului său ca și cum aș fi încercat să devin mai mult decât eram deja o parte din el.

– Nu te teme, spuse el.

Mi-aș fi dorit să spună „Nu trebuie să te temi de nimic“.

Stomacul îmi rămăsese în urmă, undeva pe pistă, dar după momentul aproape supranatural al desprinderii, ini-

ma îmi era chinuitor de prezentă. Se auzea bătând într-un ritm care părea să umple carlinga pe când Etsell urca din ce în ce mai sus, peste câmpuri. Era o frumusețe încântătoare în modul în care lovea ușor cadranele și vorbea în șoaptă cu Hazel, aflată pe pământ. El purta căștile lejer, iar micul microfon îi atârna pe lângă gură ca și cum aștepta un sărut în timp ce el șoptea într-o limbă de neînțeles pentru mine.

Speram că urmărindu-l nu-mi voi face griji în privința locului unde mă aflam. Dar întorcând capul, stomacul meu începu să scoată zgomote odată cu apariția dealurilor de dedesubtul nostru și, în cele din urmă, n-am avut încotro decât să accept înclinația universului de sub mine, așa cum dansa lent dincolo de linia orizontului.

Undeva, în mintea mea cuprinsă de panică, înregistrasem că era o zi minunată. Dealurile ondulate de la nord-vestul statului Iowa aduceau cu o plapumă matlasată, alcătuită din petice de diverse culori și aflată parcă la peste o mie de kilometri sub picioarele mele. Iar cerul era umbrit de nori strălucitori și plin de benzi înclinate de lumină pe măsură ce soarele strălucea alternativ pe fundal în nuanțe de albastru și purpuriu și se ascundea în spatele norilor asemenea bucaților de bumbac pufos. Aerul era răcoros și curat și, înainte de a pricepe cât de sus ne înălțaserăm, ne aflam printre ei, înconjurați de movile albe care mă duceau cu gândul la rai. Aș fi putut să deschid ușa și să adun un pumn de ceață. Gândul mă făcu să tremur.

– Respiră, mă dojeni Etsell.

Am tras în piept o gură de aer care avu gust de gaz de eșapament.

– Este minunat, nu-i așa?

Am dat din cap aprobator și am descoperit că, odată ce începusem acea mișcare constantă de încuviințare din cap, nu mai eram în stare să mă opresc.

Etsell era blând cu mine, urca încetișor și se deplasa pe vânturile transversale încât puteam admira tractoarele în timp ce discuiam ogoarele de culoarea nopții. Totul era minunat: liniile întunecate de pământ care străluceau precum cerneala proaspătă, arborii doldora de muguri gata să plesnească, rețeaua de drumuri cu prundiș pe care mașinile înaintau ca melcii. Și o parte din mine nu se putea abține să nu admire tot ce vedeam și nu putea să nu se emoționeze de schimbarea de perspectivă care mă făcea să mă simt ca și cum vedeam lumea pentru prima oară în viața mea. Sau poate, pur și simplu, cu alți ochi.

Dar, mai mult și mai mult, simțeam teamă. Simțeam teamă și un sentiment puternic de ură odată cu genul de suferință nepotolită care mă făcea să o iau razna din nevoia de a simți pământul sub picioare.

Când, în cele din urmă, am aterizat și Etsell s-a întors spre mine triumfător, n-am reușit să rostesc decât un singur cuvânt:

– Niciodată.

Sclipirea de bucurie din ochii lui se stinse.

– Ce vrei să spui?

N-am izbutit să îngaim decât:

– Nu voi mai zbura niciodată.

1

OFRANDE

Aduseseră diverse lucruri.

La fel ca penitenții plini de speranță sau vizitatorii care fac pelerinaje la un loc sfânt plin de poveste și suferință, veniseră cu daruri. Cele mai multe erau puse jos de mâini grijulii și oferite cu un fel de ceremonie și considerație, de obicei rezervate pentru evenimentele speciale. Până și farfuriile fuseseră alese cu atenție, piese superbe și folosite rar, care fuseseră recuperate din vitrinele de colț și din servantele cu porțelanuri. Recuperate și spălate cu apă și detergentul care îndepărtaseră praful acumulat de săptămâni și chiar luni. Uneori ani.

Dani acceptă un platou curbat, dreptunghiular, decorat cu flori incredibil de mici pictate de mână. Panselele negre în formă de inimă, făcute cu artă, erau puse în umbră de pătratele, calde încă, de negrese cu multă nucă, așezate grămadă precum cărămizile ușoare într-un monument înmiresmat închinat durerii ei. Și mai era o tocană într-un castron mare, un porțelan rar cu capac ce părea să strălucească odată cu mirosul aproape amețitor al fripturii de vită și al cepelor caramelizate. Era înăbușitor și nefiresc pentru o zi caldă de mai, iar Dani își

ținu răsuflarea când așeză platoul pe bufet, lângă mica grămadă de vase și tacâmuri care începuseră să se adune dedesubtul dulapurilor ei vopsite. Caserole și coșuri cu fructe cumpărate de la magazin, fursecuri, cești de cafea cu lapte, frișcă și zahăr brun, exact cum îi plăcea ei. Dacă ar fi cu adevărat norocoasă sau dacă mama ei ar veni, doza de cafeină s-ar completa cu o doză sau două de ceva mai tare. Dar chiar și cafeaua irlandeză era bună de aruncat.

Oamenii aduseseră lucruri pentru că nu știuseră ce altceva să facă. Undeva, sub amorteala înțepătoare care vibra odată cu pielea ei, Dani știa că ei încercau, iar ea mulțumea pentru favoare cu o eleganță șovăitoare întâmpinând fiecare act bine intenționat de caritate cu brațe întinse și toropite. Ea îi asigura pe toți vizitatorii că darul lor era perfect. Exact ceea ce îi trebuia. Singurul lucru pe care și l-ar fi dorit să-l guste. *Cum de ați știut?*

Adevărul era că nu avea nevoie nici de mâncarea lor și nici de condoleanțe. După plecarea vizitatorilor, răsturnă negresele în coșul de gunoi, abandonând bomboanele fondante de ciocolată în dulapul de sub chiuvetă de unde făceau ca întreaga bucătărie să miroasă ca o cofetărie. Cu o lingură cu coada lungă, turnă tocana fierbinte în dispozitivul pentru strângerea și tocarea resturilor. Bucăți de cartofi, morcovi mici și boabe de ovăz plutiră în chiuvetă ca niște confetti fetide în culorile toamnei, până când Dani lovi ușor întrerupătorul de pe perete și totul se mărunți într-o pastă noroioasă care dispăru pe canalul de scurgere. A fost tot ce a reușit să facă de frică să nu vomite.

Toate erau o insultă, toate acele farfurii pline, toate acele porții ridicole de mâncare și băutură. De parcă ea ar fi fost

în stare să mănânce. De parcă o caserolă cu pui și broccoli ar fi putut să umple golul lăsat de el.

Nimic nu putea schimba adevărul implacabil.

Nici o cantitate de înlocuitori nu putea domoli durerea răsunătoare a despărțirii care îi sfărâmasese inima și îi sfâșiasese viața lovind-o în plin astfel încât aflase cum era să te dezmembrezi. Nu cădeai cu adevărat. Nu era nici pe departe dramatic și nici de durată. Un singur cuvânt sau două, chiar și mai multe, în timp ce paralizia te făcea să te uiți în jos și să realizezi că sângerai de la o rană care în mod sigur nu avea să se vindece niciodată. Nu te durea până când nu vedeai sângele, până când nu realizai că fuseseși sfâșiat și că ceea ce îți fusese luat nu mai era cu puțință să fie pus la loc. Nu fără să rămână o cicatrice. Și chiar mai rău. Mai mult decât o cicatrice. Se simțea deformată și știa că așa avea să fie mereu.

Dani nu mai avea nevoie de o altă serie de biscuiți de ovăz cu stafide. Nici de prieteni, nici de surori și nici de mama ei. Nici măcar o înmormântare nu o putea ajuta să se împace cu situația. Și, din multe puncte de vedere, ea tânjea exact după asta. După faptul cunoscut.

Etsell nu murise, Etsell *plecase*.

Și asta, stabilise Dani, era mult mai rău.

Ei aduseseră mici ofrande la altarul doliului ei, dar singura jertfă pe care Dani o acceptase era cea adusă de Benjamin.

A doua zi după ce primise apelul, el bătu la ușa ei aproape la patruzeci și opt de ore după ce avionul lui Etsell dispăruse de pe micul aeroport din Seward, Alaska. La început, Dani fusese furioasă că vecinul ei singuratic îi bătea la ușa din spate, ușa cu plasă care scârțâia și care dădea